

Nenì co xtratit

ROWAN COLEMAN

Není co ztratit

ROWAN COLEMAN

2015

Copyright © 2012 by Rowan Coleman
Translation © 2015 by Dana Chodilová
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu RUNAWAY WIFE,
vydaného nakladatelstvím Ebury Press, Londýn 2015,
přeložila Dana Chodilová
Odpovědná redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Kateřina Židková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Ilustrace obálky: Kateřina Ochmanová
Grafické zpracování obálky: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2015

ISBN 978-80-7498-099-2

*Pro Stanleyho Edwarda a Aubreyho Johna,
narozené 10. dubna 2012*

Nejdražší Rose,

pořád musím myslet na to, jak jsme se před několika dny nakrátko setkali, a proto vám chci napsat a poděkovat za pohostinnost. Nemusela jste být tak laskavá k cizímu člověku, který dorazil neohlášený, ale byla jste a já vám za to moc děkuju. V pátrání po obraze jste mi sice nepomohla, zato jste mi vypověděla spoustu poutavých a dojemných věcí o svém otci. Napadá mě, čím to, že umělci dokážou tvořit nesmírnou krásu, a často přitom tolik škodit sobě i druhým? Doufám, že se s ním jednoho dne zase usmíříte a dozvíte se odpovědi na všechny své otázky.

Dovolím si poznamenat, že jste pozoruhodná žena a že si nezasloužíte nic než štěstí, spokojenost a lásku. Vím, že nikoho takového, jako jste vy, jsem dosud nepotkal.

Váš

Frasier

První kapitola

„Víte, kolik je hodin?“ Rozzlobený ženský hlas nebylo zpoza dveří skoro slyšet.

„Já... já vím, ale jste přece penzion, nebo ne?“ naléhala Rose. Sedmiletá dcerka Maddie se jí zavrtala hlavou ke krku, tížila ji v náruči na boku a třásla se zimou. I když bylo léto v plném proudu, na hlavu se jim snášely jehličky ledového deště a Rose zapomněla vzít Maddii kabát. Nebyl čas myslet na kabáty – nebyl čas na nic, jen utéct a po cestě sbalit pár vlhkých zmačkaných věcí z koše na prádlo v kuchyni a jeden zvláštní balíček, připravený a schovaný dávno předtím. Jako by čekal přímo na tu chvíli.

„Zavíráme přesně v devět večer!“ zavolal hlas. „Stojí to tam černý na bílým. Jsou tři ráno. Mám zavolat policii?“

Rose se rozechvěle nadechla a umiňovala si, že se nerozpláče. Zvládla to až sem a nebrečela, nenechá se rozhodit tím neznámým hlasem, když ji nezmohlo nic předtím.

„Já vím, ale prosím, přijela jsem z daleka a mám s sebou

malou holčičku. Potřebujeme jen přespat. Objednala bych si nocleh, ale nevěděla jsem, že přijedu.“

Ozvalo se další mumlání, Rose se zdálo, že zaslechla i mužský hlas. Přitiskla k sobě Maddii ještě víc, aby se dívenka tolik netřásla. Přitom pevněji sevřela pod paží i to druhé, méně vzácné břemeno, malý obdélníkový předmět, ve spěchu zabalený do deky.

„Máte s sebou děcko?“ zjišťoval zas ten ženský hlas.

„Ano. Je mu teprve sedm.“

Rose se směsicí strachu a nervozity čekala, zatímco se odsouvaly západky a odemykaly zámky. Konečně se těžké lakované dřevěné dveře pootevřely a do deště se zařízl proužek žlutého světla, až se kapky rozzářily a zaleskly. Škvírou vykukla na promoklou dvojici žena neurčitěho věku. Po chvíli ustoupila a otevřela dveře.

„Taková neomalenost,“ neodpustila si poznamenat k Rose, která se hrnula do chodby. „Bušit nám tu na dveře uprostřed noci. Musím brát ohled na ostatní hosty.“

„Nikoho tu přece *nemáme*,“ namítl majitel mužského hlasu, urostlý vousatý muž před šedesátkou, oblečený v nátělníku a teplákách, a usmál se na Rose. „Netrapte se tím, zlato. O nic nejde. Já jsem Brian a tohle je má žena Jenny. Jenny, odveď je nahoru, dej jim ručníky a já nachystám něco teplého k pití. Co říkáš, maličká, dáš si horkou čokoládu?“

Maddie zabořila tvářičku matce na prsa, zmrzlými prstíky ji svírala jako o život. V cizím prostředí se nikdy necítila dobře, a zvláště teď, po tom traumatu, které ji sem s matkou přivedlo.

„To je od vás opravdu moc hezké,“ řekla Rose vděčně. „Horkou čokoládu si dáme rády, vid', Maddie?“

„Jak říkám, o nic nejde.“ Brian se usmál. „Mám vám přinést dovnitř zavazadla?“

„Ne... ne. Žádná zavazadla nemáme.“ Rose se chabě usmála, nešikovně zvedla loket a ukázala podivně zabalený balík. „Máme jenom tohle.“

Jenny povytáhla podezíravě obočí, aby dala najevo, že od nejnovějšího a jediného hosta penzionu zřejmě nevzejde nic dobrého. „Platí se předem, pětadvacet za noc. Máte doufám hotovost?“

„Ano, já...“ Rose se s Maddii a balíkem v rukou pokusila sáhnout do kapsy.

„Pro boha svatýho, ženská,“ obořil se Brian na manželku a zavrtěl hlavou, „nech ji vydechnout. Placení vyřídíme ráno. Tady paní...?“ Tázavě si ji změřil.

„Promiňte. Jsem Rose, Rose Pritchardová, a tohle je Maddie.“

„Takže, tady Rose potřebuje dostat Maddii do postele!“

„Co ty víš, možná je to bestiální vražedkyně,“ zabručela Jenny ne úplně neslyšně.

„No, pokud je, tak se vsadím, že už je moc unavená, aby se s náma dneska v noci mordovala. Přestaň prudit a odveď je nahoru.“

Teprve když Rose následovala Jennyino mohutné pozadí po úzkém schodišti, všimla si, že paní domácí má na sobě poněkud pikantní růžové negligé, které se jí při tom prudkém stoupání vlní na těle jako medúza a předvádí macatá stehna plná dolíčků. Rose blesklo hlavou, jestli ti brutální vrahové nejsou Jenny s Brianem, ale byla tak unavená a vyčerpaná hodinami řízení a událostmi posledních hodin, že by se po-

druhé v jednom dni stejně utéct nepřinutila. Koneckonců jí trvalo většinu života, než sebrala odvalu k prvnímu útěku.

Vesnice Millthwaite, ztracená hluboko v srdci Cumbrie, neměla žádnou zvláštní pověst ani význam, věděla o ní jen hrstka lidí. A přece Rose doufala, že zrovna tady, v tomhle zapadákově, najde navzdory všemu svou druhou šanci.

Jenny otevřela dveře pokoje v horním patře a rozsvítila. Byl to úhledný, čistý pokojík se dvěma oddělenými úzkými postelemi s růžovými vyšívanými přehozy. Na tapetách, na závěsech a na girlandách se opakoval vzorek drobných růží, vyšlý z módy asi před třiceti lety.

„Dala jsem vám tenhle, protože má vlastní záchod,“ oznámila Jenny, zatímco se Rose svezla na postel. Pořád pevně svírala Maddii, balík položila vedle sebe. „Tadyhle jsou čisté ručníky, a jestli se chcete vykoupat, pustím teplou vodu.“

„No, vlastně se mi chce jenom spát,“ zamumlala Rose a na chvíli zavřela oči.

„A nemáte žádný zavazadla, než tohle?“ zajímala se Jenny, zastavila se ve dveřích a noční košilka se jí rozevlála na těle. „Odkud že jste to přijely?“

„Z Broadstairs v Kentu,“ odpověděla Rose, uložila Maddii na postel, sebrala z hraničky na polštáři ručník a třela si mokré vlasy. Maddie se překulila na břicho, aby té cizí ženské a cizímu pokoji nemusela ukázat tvář.

„Takovou dálku, a nemáte ani nic na přespání?“ podivila se Jenny se zvědavostí nepokrytou skoro stejně jako naditý výstřih.

„Ne,“ hlesla Rose a doufala, že dala jasně najevo nechut o tom dál mluvit.

„No, když už jste mi s Brianem stejně pokazila důvěrný chvíli, tak půjdu a najdu vám něco na sebe...“

„Prosím, neobtěžujte se,“ zavolala za ní Rose. Jenny už ale zmizela, jen dveře nechala dokořán, aby si Rose mohla naplno vychutnat její dusot po schodech.

Za pár minut se vrátila, přes ruku nesla pár svršků a ve druhé dva hrnky horké čokolády.

„Moje nejmladší, Haleigh,“ vykládala a hodila na postel růžovou noční košili okrášlenou lesklým nápisem Sexbomba, „jela po střední do Thajska na zkušenou, ale neptejte se mě, co tam chce zkoušet. Copak si pořádně člověk bere pauzu od slušného života a potlouká se někde po všech čertech? No, ale každopádně, holka je jak oteká nit, asi jako vy. A tohle je vnukovo, od mého nejstaršího syna. Je na tom nápis Ben 10, ale to jí snad vadit nebude.“ Jenny položila hrnky s čokoládou na stůl u postele. „Není jí něco? Ani nemukne.“

„Je moc unavená,“ vysvětlovala Rose a hladila Maddii po tmavých vlasech. „A vyjevená.“

„No tak jo, snídane je mezi osmou a půl devátou. Žádný objednávky neberu, sníte, co dostanete, a jestli chcete kafe, tak si pro něj zajděte do krámu. Já to nepodporuju. Není to zdravý. Jo, a tady je klíč k hlavním dveřím. *Neztratit.*“

„Děkuju,“ přikývla Rose a oddechla si úlevou, když ji Jenny přejela posledním nesouhlasným pohledem a zavřela dveře. Nechala dcerku chvíli ležet schoulenou na posteli a šla je zamknout. Pak se k ní vrátila a stáhla jí mokrou halenku přes hlavu.

Maddie nespokojeně vykvikla, pevně tiskla víčka, nechtě-

la se smířit s tou radikální změnou okolností. Změny byly přesně to, co nesnášela nejvíc, a přesto se Rose před několika hodinami rozhodla vytrhnout ji z domova, od všeho, co znala, a odvézt ji sem. Udělala dobře? Předtím se zdálo, že jí nic jiného nezbyvá, ale nespletla se?

„No tak, kočička, převlečeš se a půjdeme spát,“ pobídla ji Rose a dělala, co mohla, aby z toho neznělo napětí a nejistota.

„Kde je Méďa?“ Maddie otevřela jedno oko.

„Tady. Bez Médi se neheme ani na krok, víd?“ Méďa byl ve skutečnosti opelichaný králík, kterého Maddie dostala jako malá, ale odjakživa se mu říkalo Méďa a už mu to zůstalo.

„Kde mám knížku?“ Mínila knížku o starém Egyptě, kterou si na mámě vyprosila po výpravě do Britského muzea. Maddii přepadla posedlost mumii, pyramidami a vším egyptským, zkoumala cokoli, co o tom tématu objevila, až se z ní stal expert skoro jako nějaký kurátor muzea. Zmíněnou knížku četla doslova stokrát a znala ji nazpaměť, ale Rose stejně věděla, že ji ještě stokrát přečte. Byl to jeden ze spousty rituálů, které si Maddie poslední dobou osvojila, a Rose nestačila o každém uvažovat nebo si dělat starosti. Malé děti jsou podivíni, říkají všichni. Každý taky říkal, že Madiiným obsesivním chováním se není třeba trápit, ale Rose tušila opak.

„Tady je,“ řekla Rose a vytáhla z tašky ohmatanou knížku. Díky bohu, že ji měla s sebou, když odpoledne vezla Maddii na kontrolu s astmatem. Při tom všem, co se pak dělo, by si na ni jistě nevzpomněla.

Maddii upokojilo, že knížka leží na polštáři vedle její hla-

vy, a nechala ze sebe stáhnout pomačkané a vlhké oblečení a natáhnout pyžamo. „Já nechci Bena 10,“ protestovala chabě a víčka jí padala s každým nádechem.

Rose dceru opatrně přikryla a zhasla stropní lampu s růžovým stínítkem s třásněmi. Chvilku počkala, až si oči zvyknou na tmou, a pak pod Maddiinu postel zastrčila balík, pořád ještě zabalený do prastaré deky z jejího dětství. Vzala hrnek s vlažnou čokoládou a zalezla si do druhé postele. Hladká studená prostěradla jí příjemně chladila horkou bolavou kůži. Zavřela oči a doufala, že spánek na sebe nedá dlouho čekat, ale nepřicházel, i když se celá chvěla vyčerpáním a víčka jí tížila. Unaveně se opřela o prošíváné velurové čelo postele a zahleděla se z okna do promoklé noci. Zdaleka ne poprvé od chvíle, kdy otočila klíčkem v zapalování, uvažovala, co to proboha provádí.

Neodbytné klepání na dveře nakonec přinutilo Rose rozlepit víčka. Netušila, kdy konečně usnula, ale připadalo jí, že spala pár vteřin. Promnula si oči, rozhlédla se a srdce se jí těžce rozbušilo, jakmile si vybavila, kde se to vlastně ocitla a proč.

„Ano?“ zavolala a neohrabaně se na posteli posadila.

„Rose? Zlato, tady Brian. Bylo deset, má milá. Nechtěli jsme vás budit dřív. Ale jestli máte hlad, Jenny vám udělá slaninu a toust.“

„Jéje, promiňte!“ zavolala Rose, vyskočila z postele a rozhlížela se po oblečení.

„Mám jí říct, že za deset minut?“ optal se Brian. Zřejmě musel vynaložit přímo diplomatické úsilí, aby jí a Maddii zajistil snídani.

„Jsme tam za pět minutek!“ zavolala Rose a natáhla si kalhotky a sukni. Maddie ji pozorovala, zachumlaná pod pokrývkou, vykukovaly jenom velké modré oči.

„Pojď, miláčku, bude toust!“ lákala ji Rose a zářivě se na dceru usmála. Doufala, že ji příslib oblíbené snídaně vytáhne zpod peřiny.

„Možná tu nemají můj chleba,“ zakňourala Maddie a přitáhla si deku k tělu. „Co když nemají můj chleba? Mám ráda toust doma, ne... tady.“

„No, možná to bude jiný, ještě lepší chleba. Nevíš, o co přicházíš, dokud to nezkusíš. Tak co, mám ti pomoci s oblíkáním?“

„Jestli to nebude můj chleba, tak ho nechci,“ prohlásila Maddie, posedlá jediným druhem plátkového chleba, který uznávala.

Rose na chvíli zavřela oči a nadechla se. Když se rozhodla utéct z domova a od manžela, možná měla vzít v úvahu Maddiiny zvláštní stravovací požadavky. Učitelka ve škole tvrdila, že je „vybíravá“, ale neuvědomovala si, že cokoli neznámého na talíři vyvolává v dívence nehranou úzkost.

„Jenom to zkusíš, kvůli mně. Co ty víš, třeba ti zachutná,“ usmála se Rose povzbudivě.

„Nezachutná, když to nebude můj chleba,“ hučela Maddie utrápeně, jak se vláčela za Rose po schodech, a dodala: „Kdy se vrátíme domů? Než začne škola, po prázdninách?“

Rose neměla to srdce jí prozradit, že to nebude nikdy.

Než objevily jídelnu, otevřely na chodbě namátkou několikery dveře. Nejprve našly obývací pro hosty, kterému vévo-

dil veliký domeček pro panenky ve skleněné vitríně, od níž musela Rose Maddii odtáhnout, a pak kancelář se stolem pokrytým hromadami papírů a prastarým, skoro historickým počítačem.

„Tohle není žádné hotel, aby bylo jasno,“ přivítala Jenny Rose a Maddii, když se konečně dostaly do malé jídelny. Navzdory absenci hostů tam bylo úhledně prostřeno asi šest stolů.

„No, vlastně trochu je,“ ozval se Brian a zamrkal na Rose. Pak sebral klíče, políbil Jenny na rozloučenou a zamířil ke dveřím.

„Nemám čas čekat na lidi, až se uráčí vstát!“

„Ani jsme to od vás nečekaly,“ konejšila ji Rose. „Vzala bych Maddii na snídani někam ven.“

„To teda ne,“ zavrhla to šmahem Jenny a ukázala na stůl u okna. Byl to jasný příkaz, aby se posadily. „Jak si to představujete? Ne, čaj a toust budou za minutku. A co ty, slečinko? Chceš sklenici mlíka?“

„Mléko nemám ráda,“ odpověděla Maddie.

„Tak pomerančový džus?“ nabídla jí Jenny a Maddie přikývla.

„To mělo znamenat ‚Ano, prosím‘?“ napomenula ji hostitelka. Maddie znovu přikývla.

Rose si promnula obličej, odsunula si dlouhé vlasy dozadu, sáhla do kapsy sukně a vytáhla pohlednici. Posunula po stole k holčičce egyptskou knihu, doufala, že odvede její pozornost od toustu. Přitom sklouzla očima ke krátkému textu na zadní straně pohlednice, ke známým obloučkům rukopisu, které za ta léta znala nazpaměť. A pak ji obrátila a podí-

vala se na obrázek na přední straně. Zнала ho stejně dobře – reprodukcí olejomalby *Millthwaite z dálky* od Johna Jacobse. Tahle malá, drobná kartička s úhledně napsaným vzkazem byl jediný důvod, proč utekla právě sem. Působilo to šíleně, když na to jen pomyslela, natož aby o tom mluvila nahlas. Ale bylo to tak.

Důvodem Roseina příjezdu do Millthwaite byl muž, který pohlednici napsal, Frasier McCleod. Netušila, kde je a vlastně ani kdo je. Ten kousek papíru a tato vesnička byly jejím jediným spojením s ním a s mizivou šancí, která jí nedala spát od doby, co se s ním jedinkrát, před více než sedmi lety setkala: že by k ní čirou náhodou mohl cítit totéž, co ona k němu. Že při tom jediném, ani ne hodinovém setkání, kdy byla už dlouho vdaná a těhotná, možná potkala svou životní lásku.

Jenny postavila na stůl talíř s toustem a Rose napjatě zadržela dech. Maddie ho vzala a podezíravě ho prozkoumala, donesla ho k puse, olízla, pak uždibla kousíček z rohu a teprve pak si kousla pořádně.

„Dobrý!“ pochválila ho a kývla na Jenny, která přinesla i sklenku džusu. „Děkuji, jste moc hodná.“

„Rádo se stalo,“ odpověděla Jenny, zaražená Maddiiným náhlým návaem zdvořilosti. To byla celá Maddie. Ne že by nevěděla, jak se slušně chovat, jen většinou neviděla důvod.

„Neznáte náhodou tenhle obrázek?“ odhodlala se Rose zeptat Jenny, než domácí odběhla zpátky do kuchyně ke škvířící se slanině. „Tu malbu vesnice?“

Jenny přikývla a ukázala na zeď nad Roseinou hlavou. Visela tam stejná, jen větší reprodukce obrazu.

„To tady najdete skoro v každém domě,“ vykládala. „To je jediný, co kdy Millthwaite proslavilo – no, kromě toho, že jsme se objevili na BBC v *Úniku na venkov*. Ale Albiemu Simpsonovi ten obraz vydělal víc prachů, než potřebuje.“

„Jak to myslíte?“ zeptala se Rose a zkroutila se na židli, aby na reprodukci líp viděla. Bylo to dílo provedené smělymi a jistými tahy, skoro jako by se umělec nudil, když ho maloval, netrpělivý a dychtivý dostat se k další práci, jako by ho nahodil jen tak mimochodem, a přesto ve své ledabylosti tuze krásné.

„Ten malíř, nějaký John Jacobs, byl ochmelka, fakt násoska, věčně nalitej jak váza. Před pár lety se objevil v hospodě a nabídl Albiemu ten obraz za flašku whisky. Albie – to taky není žádný lumen, jestli vás to zajímá – ho vzal, poněvadž se mu líbilo, jak vypadá nad barem. A tak to tam viselo, až se najednou, jsou to tak čtyři roky, objevil ten nóbl chlapík z druhé strany hranice a nabídl za to Albiemu pět táců! Pět tisíc liber!“

Jenny čekala, že se Rose buď pohorší, nebo podiví, a když se nestalo to ani to, objevilo se jí ve tváři jasně čitelné zklamání.

„No, Albie ho poslal do háje, kdoví proč – musel být namazanej jak slíva. Anebo ne, protože ten chlap ani nemrknul a nabídl dvakrát víc. A prý že mu přidá ještě reprodukci, aby si ji mohl pověsit místo originálu. A tak si Albie dal říct, ten člověk si vzal obraz a Albie jeho prachy.“ Jenny našpulila pusku a zavrtěla hlavou.

Rose spustila oči z obrazu a přejela špičkami prstů po písmu. Elegantní muž se zájmem o Johna Jacobse, ochotný za-

platit, kolik bude třeba, aby získal obraz. To by mohl být on. Mohl by to být Frasier McCleod. Aby se dostala o krok dál, stačí si promluvit s hostinským, ten ještě možná má jeho číslo nebo adresu a pak... A pak co?

Rose se kousla do rtu, zatímco Jenny nad její hlavou dál drmolila a nevšímalá si, jestli ji Rose poslouchá, nebo ne.

A pak se objevit Frasierovi na prahu a říct – co? „Nazdar, vzpomínáte si na mě? Kdysi, před lety, jste přišel ke mně domů, pátral jste po nějaké informaci. Já brečela, vy jste na mě byl milý. Chvilku jsme si povídali a pak jste se mi ozval jenom tou pohlednicí. Od té doby ji chovám jako poklad. Jo, a mimochodem, asi vás miluju. A teď si můžete zažádat o soudní zákaz přiblížení.“

Rose zamrkala. Jako ledová vlna ji zalilo poznání, co provádí za hloupost. Tohle je šílenství, honí se za ním jako bláznivá puberťačka a sobecky do toho zatáhla i dcerku. Frasier McCleod jí neposlal žádný šifrovaný milostný dopis, napsal jenom děkovný vzkaz, drobnou zdvořilost, a ona si z toho udělala velkolepou tajnou vášeň. Co tady sakra dělá? Jenže návrat je vyloučený, nemůže odvézt Maddii zpátky domů, kde to zná, kde dostávala svůj oblíbený chleba, do školy k milé asistentce, která vedle ní sedávala, pomáhala jí s učením a hrála si s ní o přestávkách, když neměla kamarády.

Domů se v žádném případě vrátit nemohou. Pohlednice, obraz Millthwaite, ji sice přivedla až sem, jako vlákno fantazie, které se možná rozpadne, sotva za ně zatáhne, ale nebyla důvodem, *proč* utekla.

„Zkrátka, starýho Albieho přešel smích, když se pak asi za rok ten obraz prodal za čtyřikrát tolik. Ukázalo se, že ten

člověk, co ho prodal, je nějaký hogo-fogo týpek z Edinburghu. Nakapsoval se na tom a nahrabal si ještě víc, protože začal kupovat další kousky toho starýho ochlasty. Toho podělanýho Johna Jacobse, co teď sedí na pořádným balíku prachů. Víte, co myslím? Že je ostuda, že vystřízlivěl, jinak jsme se možná všichni dostali k nějaký tý jeho krajince. Kupříkladu já, já bych mu za to udělala kompletní anglickou snídani.“

„Jak to myslíte?“ zeptala se Rose, najednou ji zase strhl proud Jennyiných slov. Zamrazilo ji, až se otrásla.

„No, on žije kousek odsud, víte?“ vysvětlovala domácí a zatvářila se stejně šokovaně jako Rose, když si všimla, jak ta informace na její návštěvnici zaúčinkovala. „Bydlí tam už skoro deset let a poslední tři roky prej střízlivej jak mimino. Dřív jsme ho hodně vídávali ve vesnici, v hospodě, ale teď už moc nechodí, a to je fajn, jestli se mě ptáte, protože je to starý ksindl. Válí se v prachách, ale udělal někdy něco pro lidi tady? Tahle vesnice umírá zaživa, a on si tam klidně dřepí jako král na hradě a na druhý kašle.“

„To je celý on,“ pronesla Rose pomalu a vyhnula se Jennyinu jestřábímu pohledu. Podívala se na Maddii, skloněnou nad knížkou, s Měďou usazeným na stole. Nechápala, proč ji nenapadlo, že by umělec mohl malovat místo, kde sám žije. Ale až do téhle chvíle na to vážně nepomyslela. A teď nevěděla, co si s tím počít.

„Ale, tak vy ho znáte? Starýho Jacobse?“ vyzvíдалa Jenny.

„Jestli ho znám?“ opakovala Rose zamyšleně. „Vlastně ani ne. Ale asi bych měla. Koneckonců, je to můj otec.“